GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

804

SNÖDROPPAR

DIKTER

AF

ALFRED LINDQVIST

STOCKHOLM
1881

SNÖDROPPAR

SNÖDROPPAR

DIKTER

AF

ALFRED LINDQVIST

STOCKHOLM
1881

STOCKHOLM, TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET, 1881.

INNEHÅLL.

Sid.

Till de unga 1

Små taflor.

	Sid.		Sid.
Zigenarpilten	5	Stugan	24
Den lille tyrolaren	11	I drömmar	27
Vårbäcken	15	Någonting	30
Inga sorger!	18	Skymningsstund	33
Natt	22	Himlabron	35

Natur och känsla.

Solen sjunker	41	Vår igen!	67
Kvällstämning	44	Kvällsro	69
Stjernorna	46	Efter ovädret	72
Elsas vintervisa	53	Trasten sjunger	74
Vårsång	57	Kvällen (Efter Matthisson)	76
Vår	59	Kvällstämningar	78
Maj	63	Önskan	82
Höst	65	Vid solnedgången	84

	Sid.
I skogens djup	86
Linnæan	88
Höststormen	90
Ängen	95
På kyrkogården	97
Menniskolifvet	99

Accorder.

När det våras	103
Romans	105
Sällskap	107
Till aftonsolen	109
Fogelns visa	111
Natt och dag	113
Solljus	114
Visa	115
Frusna toner	117
Jubel	119
Motsats	120
Bäcken	122
Hemlig sympati	124
Vårdagar	126
Blommorna	128
En månskensstund	130
En sky	132
Visa	134
Trollmakt	136
Elfvalek	138
Spernere vulgus!	140
Sångmön	141
Räkna stjernorna!	142
Min älsklings namn	144
Söndagsro	146
En dag	148
Godnatt!	150
En lärka	152
Morgonstrålen	153
Mitt namn	155
I sagans dar	156
Frågor	157
Skald!	159
Segrarinna	161
Rosor och juveler	163
Blyga blommor	165
Epilog	167

Skiftande blad.

Lilly	171
Den älskade	174
Min ende vän	176
Vallkullans kvällsvisa	179

	Sid.
Vallherdens drömmar	182
Aftonfrid (Efter R. Prutz)	185
Saknad	187
Anderöster (Efter Matthisson)	189
Linden	191
Öfvergifven	193
Hopplös kärlek	194
Karin	196
Vårhelsning till Karin	198
Vid Karins död	200
Vid Karins bår	203
Stella	205
Vid vårbäcken	208
Elins minne	210

Strödda dikter.

Natur och kärlek	215
Kärlekens harmoni (Efter Körner)	217
Vinter ännu	220
Julgranen	222
Rosor och törnen	224
Liljan	226
Tåren	228
Rosengården	230
Farfars älskling	232
Flydda tider	234
Tiggarflickan	237
Sjömannen	238
Elsas sång	240
Kyrkoklockorna	243
Till de döde (Efter Stafeldt)	244
Vinter	246
Lördagskväll	248
I juletid	250
Vid nyåret	252
All verldens gång	254
Kom, minne!	256
Sparfven	257
Vid klockringningen	259
Lyran	262
Skalden på sjukbädden	265
När får jag ro?	267
Vid en studentfest	269
Min barndomstro	274
Finkens visa	278

Till de unga.

Dig, unga vän, som ännu står
Uti din lefnads ljusa vår,
En liten krans jag bundit har
Af blom från vårens första dar.

Ja, barn af vårens första dar,
Då drifvor ännu ligga kvar! —
Och drifvans oskuldsfärg också
De bära ju, de blyga små!

Men fast som andra blommor de
I yppig skrud ej synas le,
Du skall nog, unga vän, ändå
Den unga vårens barn förstå.

SMÅ TAFLOR.

Zigenarpilten.

Till byn det i går aftse kom
Ett brunt zigenarfölje, som
Med storm hvart hjerta tagit.
På kullens sluttning, ofvanför
Där bäcken sina krökar gör,
Det ned i ro sig slagit.

En skådelysten hop i dag
Bland föremål af tusen slag
Där vankar fram och åter
Och granskar kläder, skor och hår,
Hur kvinnan äter, karlen går
Och tattarungen gråter.

Hvar pilt, som syns där storögd stå,
Har hunger glömt och törst också
Allt för sin nya hjelte
Med outtydligt tungomål,
Med fjädrad hatt och slipadt stål
Vid prydligt messingsbälte.

Och hvarje nittonårig tös,
Som från sin syssla sluppit lös,
Vill sig i hopen truga
Och låta sig i handen spå,
Om nästa år hon väl skall gå
Som mor i egen stuga.

Och karlarne, som middagstid
Gå hemåt efter lyktad id,
Ses vika af åt ledet
Och uppför kullen långsamt gå
Och vagnens skalmar fresta på
Och granska underredet.

Och gummorna på sidan där,
De tänka nu om följet här
  På eget vis och nicka
Så kloka mot hvarandra se'n
Och hviska, hviska idligen
  Och fram och åter vicka.

Och herrgårdsfröknarna till sist
Ock äro här. — På afstånd visst
  De hålla sig från hopen —
Men hvad kan vålla deras glam,
Som gladt och högljudt tränger fram,
  Och skrattet se'n och ropen? —

En liten brunhylt pilt det är,
Som till det glada glammet där
  Har väckt de fagras skara,
En lekande och yr och glad,
Den nionde i syskons rad
  Och fyra vårar bara.

En pilt, lik honom, man får se
Inunder yra lockar le
  Och snedt med hufvu't väga
Och som af pil och båge käns
Och ej en liten gördel ens
  Kring lifvet plägar äga. —

»Den sammetslena, bruna hyn!
Hans nakna formers täcka syn:
  En bild att modellera!
Hans runda arm, hans axelblad,
Hans näpna häl, hans fulla vad,
  Hans knä och lår — med mera!

»Hur tokig, yr och glad han är,
Den lille amorinen här!
  Hur täck han är och näpen!
Förutom vingar ingenting
Han saknar!» — Så de fagras ring
  I fina, hvita släpen.

Han är så yr och tokig, ja,
Den skalken, som på axlarna
Bär fyra vårar bara,
Som fått så fri som vestans fläkt
Från morgonstund till aftonväkt
I fyra vårar vara.

Se på, se på! — Nu tumlar han
Och kullerbyttor gör, minsann,
Så skicklig som gymnasten,
Och tumlar om framåt och se'n
Gör kullerbyttan om igen,
Men bakåt nu i hasten.

Och vid han rasar om som bäst,
En mossklädd sten han tar till häst
Och upp på den sig svänger,
Men är vid ridten snart nog led
Och kastar lätt och vig sig ned
Och vid ett träd sig klänger,

Sig lägger sedan trött och varm
I gräset ned, med knubbig arm
Där nackens lockar svalla,
Och rifver af små blommor, som
Hans nakna fägring skyla om,
När ur hans hand de falla. —

Så tokig, yr och glad han är,
Den lille amorinen där!
Så täck han är och näpen!
Fast vingar fattas, ingenting
Han saknar för de fagras ring
I fina, hvita släpen.

Den lille tyrolaren.

Där han syns igen, den väna
Pilten från Tyrolens berg
Med små lockars silkeslena
Krans om pannans bruna färg
Och med ögonparets runder,
Mörka, svärmska, därinunder,

Med den lilla knappa drägten
Fästad lätt kring höfters par,
Söndrig, så att vestanfläkten
Tränger in båd' här och hvar,
Fläktar rundt kring axelbladen,
Smeker lilla, runda vaden. —

Där han syns igen, den lilla
Pilten med sin flöjt vid mund! —
Lyss, hur silfverklara trilla
Tonerna ej ut i rund!
Märk, hur själfullt ögat lyser
Och hur röda läppen myser!

Lille spelman, säg, hvad klara
Blicken ser i fjerran blå!
Säg, hvart dina tankar fara
Och hvart dina tankar nå,
När du flöjtens silfvertoner
Trollar ut i rymdens zoner!

Skådar du ditt hemlands dalar,
Gröna dalar, isblå fjäll
Och dess himmels höga salar,
Skymmande i sommarkväll,
Och dess forsar, klara, strida,
Och dess betesmarker frida?

Drömmer du om hemmets koja,
Kojan utpå fjellets brant,
Och om syskon små, som stoja
Dig emot på tröskelns kant,
Medan du i aftonfreden
Hjorden för från blomsterleden?

Tänker du på hemmets fröjder
Mången ljus och vårlig natt,
Då från löfomsusta höjder
Spel och visor ljödo gladt,
Alla tärnors läppar logo,
Alla svenners hjertan slogo? —

Ingen anar, hvad du känner,
När du fägnar med ditt spel;
Ingen vet, hvad minne bränner
Dig i djupet af din själ;
Ingen spörjer, hvad dig jagar
Bort från hemmets solskensdagar.

Lille spelman långt från söder!
Sjelf en liten lärka, har
Du som dina sångarbröder
Sången drillande och klar. —
Ack, att ock du egde vinge,
Att med den du flykta finge!

Vårbäcken.

Den tjusande våren var kommen igen,
Och löfvad stod al och stod björk längese'n,
Och lärkorna drillade, göken han gol,
Och fjärlarne flögo i blommor och sol.

En svallande bäck genom skogsdungen lopp
Och kastade perlor kring tufvorna opp
Och sorlade vårligt och lustigt sin sång,
Som fordom en majdag han gjorde en gång.

Konvaljerna, hvita och fagra och små,
De böjde sig ned öfver böljorna blå,
Och alarnes hängen och björkarnes blad,
De vättes af stänkande dropparnes bad.

De sade till bäcken: »Nu åter du får
Oss spegla utaf i vår tjusande vår
Och kyssa små blommor och smeka små blad.
Och derför du är väl så sprittande glad?» —

Men bäcken, den skalken, slog till med sin våg,
Att alla konvaljer i tårar man såg,
Och sade: »Nej, misstag, I sjelfkära små!
Det är, mån I tro, något annat än så!

»Därinne i skog, där min källa jag har
Bland granar och björkar, en stund se'n jag var.
Där såg jag en syn, som långt fagrare log
Än alla konvaljer till hopa i skog.

»Där såg jag min blåögda mö se'n i fjol,
Som ofta vid aftonens sjunkande sol
Flög lätt som en fjäril vid slingrande strand
Och sjöng, medan blommor kring pannan hon band.

»Där såg jag min blåögda flicka på nytt.
Nu var hon till drömmande ungmö förbytt,
Flög ej som en fjäril bland blommorna mer,
Satt tankfull och såg uti böljorna ner.

»Och ögat så klart och så strålande var
Som aldrig i barndomens lekfulla dar,
Och skär såsom aldrig var kindernas brand,
Och ringbeprydd var hennes snöhvita hand.»

Inga sorger!

En vårlig morgon,
Då solen log
Och allt var jubel
I luft och skog,

Lopp fager ungmö
I fläktars spår
Bland lundens björkar —
Var sexton år,

Flög yr och yster
Bland blommor där
Och band små kransar
Och sjöng så här:

»Välkommen, vår, du
Min fagra vän,
Med foglar, blommor
Och sol igen! —

»Hur friska böljor
Mot stranden slå!
Hur väna holmar
Därute stå!

»Hur ängen skiftar
Och lunden se'n!
Hur vestan skalkas
Bland ljusa trän!

»Hur alla tufvor
I blommor stå!
Hur alla foglar
Rundtom mig slå!

»Och hur mitt hjerta,
Mitt hjerta slår
Af fröjd och jubel
Och sol och vår!

»Det sväller, sväller
Som böljan där;
Det jublar, jublar
Som lärkan här,

»Och inga sorger
Det känner till,
Och sjunga, sjunga
Det endast vill!»

Så flög hon yster
I fläktars spår
Och sjöng sitt jubel —
Var sexton år.

Men gömd bland blommor
Låg guden då
Med pil och båge
Och hörde på

Och silfverpilen
Ur kogret tog
Och spände bågen
Och sköt — och log.

Natt.

Natten låg så ljus och vän
Öfver ängar, öfver trän.
Ej en vindfläkts anda sam
Genom däldens björkar fram.

Bäckens klara, lugna våg
Lätt mot tufvans kudde låg,
Vaggade en stjernas ljus
I sitt sköt med sakta sus.

Invid daggstänkt blomsterled
Svennen fram i drömmar skred,
Och med blyg och nedsänkt blick
Ungmön till hans möte gick.

Lilla blommans lykta knopp
Hof sitt tunga hufvud opp,
Sporde: »Är det dagens bud?
Är det morgonfläktens ljud?»

Böljan sade: »Nej, min vän!
Stjernans guld jag vaggar än
I mitt skötes ljufva frid. —
Än är icke dagens tid.

»Än är nattens hulda frid;
Än är kärleks ljufva tid,
Och dess första kyss det är,
Hvilkens tjusning skälfver här.»

Stugan.

På andra sidan
Om vägen ligger
En liten kulle,
Så täck och vän,
Med ljusa björkar
Och mörka granar
Och vifvor, strödda
Bland sippor se'n

Och på den kullen
En stuga ligger,
En liten hydda,
Så täck och hvit.
En silfverruta
Emellan träden
Där halfdold tittar
Mot vägen hit.

Dit smyger gerna
Den sista strålen
Af aftonsolen
Hvar sommarkväll.
Där lågar brasan
Från spiselhällen,
Så varm och ljuflig,
Hvar vinterkväll.

Och i den stugan
Och vid den brasan
En tärna dväljes,
Så ljuf och kär.
Och fagra tärnan,
Hon är min vän, och
Om några dagar
Min brud hon är.

I drömmar.

Jag efter dagen långa
I aftonen gick ut
Att andas blomsterånga
Och svalka en minut.

En liten stund jag bara
Vid ängen skulle gå,
Allt medan solen klara
Sjönk ned i fjerran blå.

Men i mitt hufvud foro
Så trolska tankar kring,
Som många flera voro
Än blomstren rundt omkring.

Ur själen drömmar stego,
Långt fagrare också
Än blommorna, som nego
Där vestan lopp på tå.

Jag tusen tankar tänkte
Och drömmar drömde med,
Såg ej hur sol sig sänkte,
Hur det på kvällen led,

Såg ej hur långt från renen
Det bort i fjerran bar,
Förrän vid halfmilsstenen
Med ens jag framme var.

Nu har jag halfva milen
Tillbaka hem igen.
Långt snabbare än pilen
Jag borde hinna den.

Re'n källans stjernor blänka
Där uppe rad vid rad. —
Hvad skall min moder tänka?
Hvad skall jag säga — hvad?

Någonting.

Då vi på tu man hand i dag,
Min syster, äro, du och jag,
Så låt mig ärligt veta få,
Hvad som ditt hjerta fröjdar så!

Det är, det är nu någonting;
Men hvad det är, är ingenting. —
Hå nej, hå nej!
Det ej, det ej
Är någonting att veta!

Men låt en barndomsvän ändå,
Min bästa syster, veta få,
Hvad som hvarenda aftonstund
Dig lockar ut i skuggig lund!

Det är, det är nu någonting;
Men hvad det är, är ingenting. —
Hå nej, hå nej!
Det ej, det ej
Är någonting att veta!

Men så kan jag då veta få,
Hvad det nu är du tänker på,
När du bland oss vid skämt och sång
Står tyst som grafven mången gång!

Det är, det är nu någonting;
Men hvad det är, är ingenting. —
Hå nej, hå nej!
Det ej, det ej
Är någonting att veta!

Ja, slingra undan, hur du vill!
Men hör en enda fråga till! —
Hvad hviskade väl alla om,
När din kusin, studenten, kom?

Jag hörde aldrig någonting,
Och säkert var det ingenting. —
Hå nej, hå nej!
Det ej, det ej
Var någonting att höra!

Skymningsstund.

Kysst af kvällsol på kinder friska,
Pilten somnat från häst och piska.
Ljufva englar kring kudden hviska.
Drömmarn lyssnar uppå och ler.

Modern ensam vid bädden dröjer,
Öfver älsklingen ned sig böjer,
Blicken sedan mot himlen höjer
Och med ljudlösa läppar ber.

Skymningsslöjan sig sakta breder
Öfver son och kring mor, som beder.
Stjernan skådar från himlen neder,
Ler af fröjd, då de två hon ser.

Himlabron.

Det stod en fager båge böjd
Bland himlens ljusa skyar.
Han nådde öfver skog och höjd
Och lundar, äng och byar.

Och liten syster med sin bror
Mot himlen syntes skåda,
Dit engeln for med somnad mor
Ifrån de späda båda.

Och syster sade med en tår
Uti sitt ljusblå öga:
»Ser du den fagra bron, som går
Allt upp mot himlen höga?»

Och liten broder sade: »Ja,
O, ja — mot himlen höga! —
Och där står mor bland englarna
Inför Guds Faders öga.»

Och liten syster sade då
Och log med tår i öga:
»Nu kunna till vår mor vi gå
I himlens sal, den höga.

»Vi följa ängens blomsterkant,
Till dess vi kullen hinna,
Och klättra upp, och på dess brant
Vi skola bron nog finna.» —

De följde ängens blomsterkant,
Och kullens fot de hunno
Och lupo upp, men på dess brant
Än bron de fjerran funno.

De gingo utför kullen ned
Och bäckens flöde följde
Och följde skogens vilda led,
Tills mörker nejden höljde.

Och dar och nätter gingo de,
Men bron de aldrig hunno,
Fast moder sin bland englarne
Till sist ändå de funno.

NATUR OCH KÄNSLA.

Solen sjunker.

Naturen så tyst och så ljudlös står;
Knappt fläktarnes aftonbön mig når.
Från kullen mig klockan det budskap bär
Att aftonens hvila inne är.

Den ljufliga solen, som mer och mer
Mot vestliga branten lutar ner,
Hon sprider sitt fagraste rosensken
Kring kulle och äng och åkerren.

Ur skötet af grönskande, skuggig dal
Sig templet höjer, en skär vestal
I skinande, snöhvit och enkel skrud,
Försjunken i ljudlös bön till Gud.

En susande lind ibland grafvar står
Och drömmer om farna, unga år,
Och vårdarne hviska med hemligt språk
Om hvila från jordens hvardagstråk.

En fogel hörs spela sin aftonpsalm
På gungande gren i lummig alm,
Och under små tufvornas blommor stå
I andakt och lyss med tårar på.

Från ängar och åkrar det går en doft
Af vällukt mot himlens ljusa loft,
En vällukt af lof för hvar droppe regn
För dagens solljus och nattens hägn.

I viken hvar bölja sin dans har lykt
Och domnande barm mot tufvan tryckt.
En björk står förklarad vid klippans rand,
Som såge hon in i himlens land.

Och solen skrider allt mer och mer
I fägring och lugn mot brynet ner,
Där skyar som rafaelsenglar små
Ses dröjande speja i det blå. —

Nu sjunker hon, sjunker hon, stor och klar. —
En bäfvande, sakta dallring far,
En ljuflig, men saknadsfull också,
Igenom hvart löf och blad och strå.

Kvällstämning.

—◊◊◊—

Se, dagen dör, och skuggor fara
Kring land och sjö i ljudlöst tåg,
Och aftonstjernan tänds, den klara,
Och speglar sig i somnad våg.

Och fläktens anda tynad bäfvar
I lundens daggomgjutna fred,
Och vallmokrönta guden sväfvar
Från blå och fridfull himmel ned.

Och alla kval, som själen bränna,
De lägga domnade sig ned,
Och hjertat tycks en försmak känna
Utaf den sista hvilans fred.

Stjernorna.

Nu blekna vesterns skyar,
Där solen sjunkit ner,
Och öfver trötta byar
Sig stilla skymning brer.
Men högt därofvan hvälfver
Sig aftonhimlen klar,
Och öfver skogen skälfver
Ett gyllne stjernepar.

De väna ljusen hölja
Snart hvalfvet fler och fler:
I silfverkällans bölja
Ser Fröjas stjerna ner;
Orions stjernor höja
Sig ofvan himlarand,
Och Carlavagnens dröja
Utöfver vida land.

De se så underbara
Hit neder, himlens ljus,
Och stråla in så klara
I hjertats skumma hus,
Och i dess mörksta gömma
De väcka minnen opp,
Dem aldrig jag bort glömma
Uppå mitt lefnadslopp.

En gång — det var för många,
För många vårar se'n —
Jag lupit dagen långa
Kring äng och åkerren.
Med vifvors guld ur hagen
Nu trött jag hemåt drog,
När långt i vester dagen
Bland gyllne skyar dog.

Vid fönstret mormor dröjde
Och öfver nejden såg
Med blickar så förnöjde,
Så lugn och blid i hog.
Tyst smög jag mig till henne
Och lade liten hand
Emellan hennes tvenne
Och såg kring sjö och land.

Så lugnt det var i qvällen;
Så lugnt det var som nu.
Jag räknade på pellen
Orions stjernor sju,
Såg ofvan tornets spira
En annan stor och klar,
Såg gyllne skyar vira
Sin krans kring månens char.

Då drogs jag af den gamla
Till henne närmre än
Och kände handen famla
Kring hjessans lockar se'n.
»Jag tälja kan en saga
Om stjernorna, min vän,
Som fram på himlen draga —
Och vill du höra den? —

»Små englarne, som svinga
På silfvervingar där
Och lyror slå, som klinga
Med ton så ren och skär,
Hvar kväll få jul de fira
Och tända julljus små
Och tusen julträn vira
Och glada dansar trå.

»Midt under jubelsången
Och dansens yra lek
I tankar stannar mången,
I tystnad blid och vek:
Ett minne hastigt vaknar
Af syster eller bror,
Som deras glädje saknar
Och än på jorden bor.

»De låta leken fara
Och se till jorden ner,
Och deras blickar klara
Ur stjernorna du ser.
De se, om deras kära
I kärlek lefva här,
Om barnasjälen skära
Af synden fläckad är.

»Den ena derför brinner
Så klar i himlens rymd;
Den andra därför finner
Man som af tårar skymd.
Den ena därför blinkar
Liksom af kända sedd;
Den andra därför vinkar
Så varnande och rädd.» —

Så var det sagan lydde,
Som rörd jag hörde på. —
Men rastlöst åren flydde.
Nu är min hjessa grå,
Och fram ur glömskans gömma
Står åter sagan klar. —
Jag aldrig bort den glömma
I mina lefnadsdar.

Elsas vintervisa.

Hur ödsligt det kan vara,
Hur ödsligt öfverallt!
Ack, is och drifvor bara
Och tyst och dödt och kallt!
Snö öfver hela ängen,
Kring alla väggar snö,
Kring taken frusna hängen
Och is på kärr och sjö!

Hur tyst hon är och kulen,
All nejden rundtomkring!
Hur grå hon är och mulen,
All himlens vida ring! —
Eja! — Men hvad det lider,
Så fly nog vinterns dar,
Och solen skall omsider
Väl åter stråla klar

Och hvarje morgon höja
Sig tidigare opp
Och hvarje afton dröja
Allt längre i sitt lopp
Och locka is och drifva
Att smälta ned och dö
Och lif och värma gifva
Igen åt land och sjö!

Då börja sippor blicka
I däldens sluttning opp
Och pilens guldax nicka
Åt bäckens glada lopp,
Och väna, gyllne vifvor
Kring tufvorna slå ut,
Där endast hvita drifvor
Man såg helt kort förut.

Och gladt hörs lärkan drilla
Högt upp, högt upp i skyn,
Och pilsnabb svalan lilla
Ses ila genom byn,
Och bin och humlor fara
Omkring i solens sken
Och granna fjärlars skara
Kring solig åkerren.

Och lundens björkar alla
I fager grönska stå,
Och alla bäckar svalla,
Och alla foglar slå,
Och solen ler från pellen,
Som blå och molnfri står
Från morgonen till kvällen —
Och då, då är det vår!

Vårsång.

Se, drifvan smälter för solens blickar
Som sorgen svinner för glädjens sol,
Och våren kölden och nordan skickar
Långt fjerran, fjerran till frusen pol.

Och träden knoppas, och bäckar ila
Med frigjord bölja i yster dans.
Från klarblå himmel ses solen smila
Med varm och lifvande stråleglans.

Och foglar sjunga, och hjertan sjunga
Af glädje öfver den unga vår —
Det tycks som hela naturn fått tunga
Att lofva Honom, som allt förmår.

Se, sälgen viftar med ludna hängen,
Och sippan spirar i mullen opp,
Och gyllne vifvor se upp på ängen,
Och små konvaljer stå snart i knopp.

I hvarje vindfläkt en lofsång klingar;
Allt pånyttfödes af lif och fröjd,
Och själen frigjord på djerfva vingar
Vill svinga upp emot himlens höjd.

Och foglar sjunga, och hjertan sjunga
Af glädje öfver den unga vår —
Det tycks som hela naturn fått tunga
Att lofva Honom, som allt förmår.

Vår.

Våren kom med strålars värma
Och med lena fläktars sus,
Såg den lösta forsen svärma
Ut till hafs med ystert brus,
Friska bäckars yra skara
Utför alla höjder fara,
Alla sjöars isar krossas,
Alla lundars bojor lossas,
Gyllne pil för vinden vifta,
Ljusblå sippa titta opp,
Solvärmd teg i grönska skifta,
Häggen prydas re'n med knopp.

Nu rundt om naturen tjusar
I sin fägrings fulla prakt.
Nu i alla pulsar brusar
Det af ungdomslust och kraft.
Rönnen doftar, häggen snögar,
Böljan alens hängen lögar,
Lind och lönn på kullen brusa,
Björkarne kring källan susa,
Blad och blom i morgontimma
Daggomgjutna stå i lund,
Välluktsfylda fläktar simma
Kring i rosig aftonstund.

Lärkan jublar hela dagen,
Göken djupt i skogen gal,
Finken slår de friska slagen
Gällt i svalkig furusal,
Stararne i aspen pladdra,
Svalorna på åsen sladdra,

Svanorna i viken segla
Och sin hvita fägring spegla.
Eldig, svärmande och trogen
Trastens rika sång man hör,
Medan skymning höljer skogen
Och i vester solen dör.

Barn med blomsterhöljda lockar
Dansa ut till äng och lund,
En konvaljer rosig plockar,
En skär namn i barkens grund,
Ungmön vattnar blomsterlanden,
Pilten metar invid stranden,
Böljan bryts af fiskarns åra,
Bonden sår i nyplöjd fåra,
Kullan vallar, ler och trallar
Under lek och skämt och skratt,
Mellan solförgyllda tallar
Lam och kvigor dansa gladt.

Kring i skog och mark jag svärmar
Allt från morgon och till kväll,
Lärkans jubeldrillar härmar,
Såsom hon så yr och säll. —
Vinter i mitt sinne varit.
Nu dess köld och mörker farit,
Isen brustit, drifvan tinat,
Glädjens ros, som länge tvinat,
Blomstrar upp, och djupt det hviskar
I mitt fröjduppfylda bröst:
Våren, som min själ uppfriskar,
Aldrig bytas skall i höst.

Maj.

Tufvans mossa vestan smeker.
Vårsol ler kring nejd igen.
Bäckens glada bölja leker,
Yr och lossad längese'n.

Vårens väna blommor spira
Upp för strålens ljufva brand.
Ljusa lundar fagert vira
Sig kring vikens spegelstrand.

Lärkan svärmar säll i ljuset.
Göken gal från löfvad gren.
Trasten hörs i aftonsuset.
Finkens drill är gäll och ren. — —

Önskar jag en lärka vore,
Som i rymden, ljus och klar,
Ofvan nejdens fägring fore
Uppå lätta vingars par,

Finge land och vatten vida
Kring mig se i vårlig skrud
Och min tjusnings toner sprida
Uti drillars jubelljud.

Höst.

Förfrusen hvarje blomma står.
Ej fins ett löf i lund, i snår
Att nakna grenar skyla,
Och inga foglar sjunga mer,
Och ingen vänlig stråle ler
Ur mörka molnens kyla. —

En bild är du, du sorgsna höst,
Af hösten i mitt eget bröst,
Det härjade och öde.
Så tomt på allt hvad glädje är
Och mörkt och kyligt är det där
Och tyst som hos de döde.

På jord fins intet, intet mer,
Som mig min glädje återger,
Som kan mig hugnad bjuda.
Min trogna lyra sjelf, som var
Min tröst tillförne alla dar,
Vill icke längre ljuda.

Vår igen!

Ja, våren är kommen så fager,
Så fager som fordom igen
Och likväl så ny, som om aldrig
Tillförne man skådat den. —

Se skyarnes seglande flockar
I solljus på himmelen blå!
Se sjöarnes speglande vikar,
Dess stränder, där björkarne stå!

Se ängar och dungar och kullar!
Hur grönska och skifta de re'n!
Se tufvornas snöhvita sippor
Och gyllene vifvorna se'n!

Se bygdens små leende kojor
Med blommande fruktträn omkring
Och strålögda barnen, som dansa
Bland betande lammen i ring!

Hör finken, som drillar i dungen,
Och göken långt fjerran i lund
Och lärkan, som svärmar i rymden,
Och trasten i aftonens stund!

Som fordom de sjunga och drilla
Sin vårliga visa igen
Och likväl så gladt som om aldrig
Tillförne de jublat den.

Kvällsro.

Lilla öka, gunga på,
Gunga mellan vass och strå
Ut till månens silfverbro,
Virkad öfver böljors ro!

Dröja där jag vill en stund,
Skåda ut kring vidan rund,
Skåda, huru nejden sött
Sofver, efter dagen trött. —

Se — så långt, som ögat far,
Ligger insöns yta klar.
Stränder, holmar, uddar, skär
Sofvande sig spegla där.

Där den ljusa aftonskyn
Dröjer än vid vesterns bryn,
Stiga ljusgrå dimmor opp
Omkring furukullens topp.

Från en bortskymd åkerren
Skärans visa tonar hän.
Sakta årans silfverblad
Fäller sina perlors rad.

Annars minsta ljud ej hörs,
Minsta grand i friden störs:
Berg och skog och sjö och äng
Sofva sött i syskonsäng.

Himlen drömmer englars dröm.
Kvällens stjerna lyser öm.
Månen ofvan skogens rand
Hviskar tyst om andars land.

Efter ovädret.

Himlen klar igen och blå,
Moln och mörker flydda,
Blad och blom och löf och strå
Rikt med droppar prydda!
Vänligt solljus ligger bredt
Öfver kulle, däld och slätt,
Öfver träd och toppar.
Ljuflig doft från ängen går,
Och i lund för vestans spår
Perlor rikt det droppar.

Liten pilt, som, skrämd i vrå,
Blixt på blixt såg ljunga,
Barfot syns i pussen stå,
Där hans båt får gunga.
Liten tös, som från sin lek
Flydde, då hon rädd och blek
Hörde åskans knallar,
Gläntar nu på stugudörr
Och långt gladare än förr
På sin visa trallar.

Lärkans jubelsång igen
Hör i skyn man klinga,
Och allt högre, högre än
Ses hon upp sig svinga,
Och så ljus är skyn och blå,
Och så vän syns mormor stå
Och mot höjden småle,
Dit en suck ur hjertat går:
»Gud ske lof för regnets tår
Och för solens stråle!»

Trasten sjunger.

Dagen har slocknat. Ljuf och huld
Kvällen ned sig sänker.
Fjerran i vester skyars guld
Öfver skogen blänker.
Lugnt det är öfver land och sjö.
Vindens tynande fläktar dö.
Hulda skuggor skrida
Fram med lätta och tysta fjät,
Breda daggiga, mörka nät
Öfver nejden vida.

Kvalmig var dagen, het och tung —
Nu är kväll omsider! — —
Sjung, du mitt fulla hjerta, sjung!
Sjung de kval du lider!
Sjung de plågor, som dig ha bränt!
Sjung allt, allt hvad ditt hjerta känt!
Lugn och tyst är skogen;
Allt rundt om dig har somnat in;
Ingen spanar ditt rika sinn;
Skuggan tiger trogen.

Själen i toners välljudsström
Helt och fullt sig tömme!
Icke en känsla, ej en dröm
Mer sig undan gömme!
Tysta natten är ännu lång.
Sakta hädan i himmelsk sång
Hennes timmar rinne!
Dagens vaknande morgonsken
Sångarns lågande hjerta se'n
Kyldt af döden finne!

Kvällen.

(Efter Matthisson.)

Öfver furukrönta kullar
Himmelen sin purpur strör,
Speglar sig i bäck, som rullar
Genom dälden nedanför.

Tyst det är i poppellunden,
Tyst som uppå kyrkogård.
Foglar små i vida runden
Sofva sött i skuggors vård.

Endast vakans toner sväfva
Upp i ljufva sorgeljud
Genom lundens löf, som bäfva
Uti tårars perleskrud.

Sänder uti aftonvinden,
Kvällens vaka, du en gång
Från den skuggomhöljda linden
Till min graf din klagosång:

Skall min själ dig ständigt höra
Som jag tjusad nu dig hör,
Sakta lindens löfverk röra,
Som nu sommarfläkten rör.

Kvällstämningar.

I.

Tyst slumrar fogeln på sin gren,
Och månens fagra silfversken
På blad och löfverk faller.
Sin stängel lutar axet ner;
I blomstrens kalkar daggen ler
Likt skimrande kristaller.

I fridfull tystnad träden stå,
Och ej en susning höres gå
Bland trädens löf och grenar,
Och ljus och skuggor blanda sig
På ljungväxt mark och daggig stig
Och mossomlupna stenar.

I dalen, trolsk och underbar,
Sig insjön breder spegelklar
Och ej en krusning röjer.
Naturen står försänkt i bön,
Och ifrån skogen och från sjön
Liksom en suck sig höjer.

II.

Klar höjer sig månen vid himlens rand.
Så tyst ligger nejden i natten,
Och vågorna lagt sig till ro vid strand,
Och purprad af rodnadens skiftande brand
Står skogen vid speglande vatten.

Tätt breder sig dimman kring lund och äng
Och duggar sitt silfver på linden.
Små blommorna bäddat sin syskonsäng
Och slumra vid strömkarlens dallrande sträng,
Som sakta förtonar i vinden.

Klar speglar sig månen i dunkel vik,
Bekransad af lutande pilar.
Ur lunden det klingar, en luftharpa lik,
I klagande toner en ljuflig musik,
Och nejden vid tonerna hvilar.

Önskan.

Vågorna skvalpa mot strand.
Solen i rosor och guld
Sjunker mot himmelens rand,
Strålande klar och huld.

I jullen jag ligger och blickar
Mot himlens oändliga blå
Och tanke på tanke skickar
Dit uppåt, där skyarne gå. —

Vore jag seglande sky,
Finge på strålande ban
Fjerran, långt fjerran fly,
Fjerran i blå ocean

Och verldar inunder mig spana
Och ofvan mig verld invid verld
Och få det oändliga ana
Uppå min oändliga färd!

Vid solnedgången.

Ofta, då jag ser i vester
Solen sjunka, gyllne klar,
Och kring ängar, skog och kullar
Lemna huldt ett löje kvar,
Lemna kvar en fager ljusning,
Saknadsfull, men ljuf också,
Stiger ur mitt hjertas gömma
Upp en suck, som hviskar så:

O, att så en gång du finge
Uti grafven sjunka ned
I en ren och gyllne klarhet,
I en stilla, ljuflig fred
Och ett minne finge lemna
Efter dig, som ljust och huldt
Skulle länge, länge stråla,
Aldrig skulle blekna fullt!

I skogens djup.

I skogens djupa gömma,
Dit aldrig någon går,
Så mången fager blomma
Fördold och ensam står.

Sin kronas skära fägring
Hvar morgon ut hon slår,
Men aldrig något öga
Till hennes gömma når.

Sin ljufva doft hon sprider
Hvar afton kring också,
Men aldrig någon anar
Att hon fins till ändå.

För höstens vindar vissnad,
Till sist hon faller af,
Och aldrig någon söker
Den ljufva blommans graf.

Linnæan.

—◇◇—

Har du linnæan sett, som står
I furuskogens gömda snår,
Så vän och skär och blyg också
Som kind med finsta rodnad på?

Och har du känt den ljufva doft,
Hon sprider kring i skogens loft,
Och sett, hur lätt hon skälfver för
Den minsta fläkt, som henne rör? —

Så barnahjertats blomma står
Också i unga oskuldsår,
Så len och skär, så huld och blid,
Och doftar ljuft af helgonfrid,

Men skälfver ock så känslig för
Den minsta fläkt, som henne rör. —
O, låt den dofta ljuf och blid
Och rubba ej dess helgonfrid!

Höststormen.

Jag stod på den ödsliga klippans brant.
Rundtom jag såg,
Hur allt förvissnadt och ödelagdt
Och härjadt låg.
Förbleknad var ängarnes blomsterskrud;
Förtonadt var lundarnes jubelljud.
Ej land, ej våg
Ett minne af sommaren egde.

Jag kände den synen så väl, så väl.
Just så det var,
Just så det var i mitt hjerta ock:
Ej fans där kvar
En enda blomma, ett enda blad,
En enda drill, som ljöd frisk och glad,
En enda klar
Och ljus och leende stråle. —

Den brusande stormen med makt for fram
Kring öde jord.
Han kom från köldens och dödens land
I fjerran nord.
Hans röst hördes vida kring nejdens rund:
»Nu kommen är höstens och mörkrets stund.»
Och vid hans ord
All nejden af bäfvan ryste.

Han brusande for genom skogens trän.
Han for med dån
Igenom lundar, hvars gula löf
Han slet med hån.
Han for öfver slätten i härnadståg —
Och slaget till marken hvart hinder låg,
Och blad och strån
En gömma sig fåfängt sökte.

Och vågorna vräkte sig opp i sjö.
Med fradga hvit
De foro svallande mot hvarann
Båd' hit och dit.
Där en lagt sig ned, stod en annan opp
Och sjöd med de andra i rusigt lopp
Mot strandgranit
Och vräktes förspridd tillbaka.

På himmelen jagade molnen kring
Åt alla led.
De bytte skepnad och rum alltjemt
Förutan fred.
De trasades sönder och spriddes ut
Och hopades åter på en minut —
Och himlens hed
Var grå som den öde jorden. — —

Jag stod på den ödsliga klippans brant
Och lyddes på
Den vilda stormen. — Så ljuft det var
För hjertat då.
Det klappade saktare i mitt bröst;
Det sänkte sin stormande, vilda röst;
Det hördes slå
Så stilla som barnet andas.

Det somnade in, och det drömde ljuft
En säll sekund
Det var en sky, som förspriddes vidt
I ändlös rund,
Det var en svallande bölja klar,
Som spillrad i tusende tårar var
Mot klippans grund
Och ströddes med stormens vindar.

Ängen.

Det doftar så ljufligt på ängen och ångar.
Det doftar af oskuld och fröjd och frid.
Det blommar på ängen så innerligt fagert
Af helsa och löje i julitid.
Och strålarne lysa kring blommorna väna,
Och fläktarne gunga på blad och på strå,
Och fjärlarne skalkas i kalkarne lena —
Och skördmannen skall der i morgon slå! —

Du blommande äng uti leende solljus,
Du doftande äng uti skördestund,
Jag ville som du uti solljus få lefva
Och sprida min glädje i vänners rund.
Jag ville de dagar, jag blomstrar, åt alla
Få dela det goda af himlen jag fått
Och leende lugn såsom blommorna falla
För lien, då skördandets stund jag nått.

På kyrkogården.

Dagen sofver i moln vid vesterranden.
Böljan suckar vid däfna blomsterstranden.
Väna lysa de ljusa himlalanden
Öfver somnad verld.

Mellan vårdarne däfna fläktar simma.
Öfver grafvarne drar en sorgsen dimma.
Känslan hviskar i kvällens tysta timma,
Hviskar vemodsfullt:

Lifvet skiftar i strid som vräkta jullen.
Ro och hvila bo endast under mullen.
Gerna låge jag under gröna kullen,
Sänkt i evig ro.

Menniskolifvet.

Se, himlens skyar ila
Med rastlös fart framåt
Och finna ingen hvila
Uppå sin långa stråt!

Så menskolifvets sträfvan
Ock utan hvila är. —
Vid grafven först med bäfvan
Man spör, hvart målet bär.

ACCORDER.

När det våras.

Ljuflig är den väna dagen
Efter vinterköld och snö,
Då en vänlig marssol lockar
Takets hårda is till tö.

Droppet, som så ymnigt faller
Uti sollyst tår på tår,
Klingar som de ljufsta toner:
»Vi få vår, ja, vi få vår!»

Och den ljumma vestanvinden
Hviskar som en aning blid
Om de fröjder, som oss bida
I den ljufva vårens tid. —

O, så ljuf vår första kärleks
Vårdagsbrytning är också,
Då igenom själen tusen
Aningsfulla känslor gå.

Romans.

Det står en ros i grönan dal
Bland många, många andra,
Men ingen är i deras tal
Så frid som denna enda.

Då solen går i öster opp,
Af hennes kyss hon väckes,
Och då hon ändat har sitt lopp,
Dess sista blick hon fångar.

Och elfvor små i månljus natt
På hennes grenar gunga
Och lemna mången perleskatt
På hennes blad och blomma.

Och mången sky, på himlen far,
Sitt regn åt henne skänker,
Och mången vind, som framåt drar,
Från bladen dammet fläktar.

Det står en ros i grönan dal
Bland många, många andra,
Men ingen är i deras tal
Så frid som denna enda.

Och om jag ej den rosen får,
Jag ingen ann må ega.
Och om jag ej den rosen får,
Jag längre ej må lefva.

Sällskap.

Du kvällens klara måne,
Hvars fagra stråle faller
På stigens blad och blommor
Igenom björkens galler!

Var det ej här min älskling
Sågs ensam gå i kvällen,
I drömmars djup försjunken,
När klar du stod på pellen?

Jo, här, just här är stigen,
Den daggens tårar hölja. —
Men ensam var hon icke:
En pilt sågs henne följa.

En pilt med pil och båge
Sågs väl på henne akta
Och på hvart fjät hon trådde
Med vaksamt öga vakta.

Han följde lika troget,
När åter hem hon vände,
Och spände på sin båge
Och på sin hulling kände.

Ja, ända fram till dörren
Den skalken följde henne
Och kanske ännu längre. —
Jag såg ej mer de tvenne.

Till aftonsolen.

Farväl, o sol, som sjunker
Bland vesterns skyar klar!
Farväl — och tack för denna,
Den sällaste bland dar!

Min själ omsider funnit
Hvad som dess trängtan var.
Mitt rika, varma hjerta
Ett hjerta funnit har. — —

Farväl, o sol, som sjunker
Bland vesterns skyar klar!
Farväl — och tack för denna,
Den sällaste bland dar!

Fogelns visa.

En fogel drillade så säll
Bland lundens gröna grenar:
»Jag sjunger morgon, sjunger kväll.
Jag sjunger alla dagar.

»En vän jag har, som gör mig säll,
En vän för alla andra. —
Jag sjunger morgon, sjunger kväll.
Jag sjunger alla dagar.

»I lunden grönskar hvarje kvist,
Och alla ängar blomma,
Men litet gladde det mig visst,
Om ej min vän jag hade.

»Och alla foglar små i skog
Och uti skyn, de sjunga,
Men mig det gladde litet nog,
Om ej min vän jag egde.

»Men nu har jag en vän, som säll
Mig gör som intet annat. —
Jag sjunger morgon, sjunger kväll.
Jag sjunger alla dagar.» — —

Bland lundens löf jag lyddes på
Den lilla fogelns visa
Och sjöng den sedan sjelf därpå
Och på min älskling tänkte.

Natt och dag.

Förrn dig, min älskling,
Förrn dig jag fann,
Mitt hela lif som
En dröm förrann.

Nu först har natten
Och sömnen flytt.
Nu först har dagen
Och lifvet grytt.

Solljus.

Hur tjusande är det att lefva!
Hur hjertat käns klappa af fröjd!
Det är, som jag ville mig svinga
På vingar mot himmelens höjd!

Ack, är icke lifvet, min älskling,
Af sällhet en ljuf melodi?
Och är icke verlden den vida
Af fägring en vän harmoni?

Visa.

En blomma vet jag, en fager en! —
På vida jorderingen
Det många andra väl finnes — men
Som den är ingen, ingen.

En vän jag eger, en hjertevän! —
På vida jorderingen
Jag många vänner nog känner — men
Som hon är ingen, ingen.

Och må Gud Fader i himmelen
På alla vänner tänka!
Och må en lön han min hjertevän
Som ingen annan skänka!

Frusna toner.

En tokig saga läste
Som gosse jag en gång
Om en, ni vet, som hade
Ett horn med frusen sång.

De toner, hvilka frusit
För vinterköld däri,
Försmultna åter klungo
I ljuflig harmoni. —

Som barn jag sagan läste
Och log och glömde den.
Nu minnes jag den åter,
Men ler ej mer igen.

Ty som med underhornet
Det med mitt hjerta var —
Låg ljudlöst och förfruset
I långa vinterdar.

Men när min älsklings löje
Sin sol i hjertat göt,
I tusen visors toner
Dess tystnad sig förböt.

Jubel.

Och egde jag alla de toner,
Som klinga ur lundarnes här,
De kunde tillhopa ej tolka
Den fröjd, som i hjertat jag bär.

Och vore än verlden den vida
Långt större ännu än hon är,
Hon aldrig ändå kunde rymma
Den fröjd, som i hjertat jag bär.

Motsats.

När min flicka jag ensam råkar,
Är med henne på tu man hand,
Löses själen, och löses tungan
Från försagdhetens alla band.

Själen strålar ur mina ögon;
Hjertats fröjd jag på tungan för,
Och jag ser, hur med häpen undran
Och med tjusning hon på mig hör.

Men när andra kring henne jollra,
Sitter ensam och tyst jag då.
Själen är som i bojor bunden,
Och ett ord kan jag fram ej få.

Bäcken.

Du glada bäck, som blå och klar
Inunder väna björkar far,
Hur vardt du väl så klar och blå
Och glad och sorlande också? —

I skog, där jag min källa har,
Din älskling sitter alla dar
Och skådar i min bölja ner
Och under fagra drömmar ler.

Och hvad hon drömmer, ej jag vet.
Men ögat, himmelsblått är det,
Och solljus ligger det uppå
Hvartenda anletsdrag också.

Hemlig sympati.

Det re'n var natt, och hela nejden
I stilla sömn försjunken låg.
Från himlen månens hulda öga
Kring ängar, sjö och kullar såg.

I sömn försänkt låg hela nejden.
Jag ensam ännu vaken var
Och satt med handen under kinden
Vid öppna fönstret fjettrad kvar.

Med ens sköt en af månens strålar
Rätt i mitt öga in och log
Så skälmskt och hördes sakta säga:
»Jo, jag förstår alltsammans nog!

»På andra sidan viken sitter
Det en också vid fönstret än
Med handen under fina kinden
Och drömmer om sin hjertevän.»

Vårdagar.

Min älskling, o, kunde
Jag tolka ändå
Den himmelska tjusning,
Som fyller mig så,
Den vår, som i känslan
Och hjertat har grytt,
Se'n vintern med kyla
Och domning har flytt! —

En svällande glädje
Hvar gryende dag
Och drillande lärkors
Förtjusande slag
Och spirande blommor
Och fjärilars skämt —
Och solljus och solljus
Omkring mig alltjemt!

Blommorna.

Bäcken sjöng, och foglaskaran
Drillade i löfvad lund.
Vårens alla fagra blomster
Lyddes på i morgonstund.

Kom jag så dit ut i lunden
Bland hans väna blommor små,
Sporde dem: »Får jag er plocka,
Blommor hvita, blommor blå?»

Men de riste sina kronor,
Sade: »Nej, ack, låt oss stå!
Låt oss lyss till foglars drillar,
Böljors sång i bäcken blå!»

Sporde jag: »Får jag er plocka
Åt min hulda älskling då,
Som, en blomma sjelf, så ofta
Plägar huld bland eder gå?»

Genast sina ljufsta löjen
Logo de och sade: »Ja!
Alla plocka oss åt henne!
Alla, alla du kan ta!»

En månskensstund.

Klara måne, kan du redan,
Kan du redan undan skrida?
Vill du längre ej härinne
Ljus och vänlig hos oss bida?

Är din stråle trött att längre
I min älsklings lockar gunga?
Eller leds du, afundsam, att
Höra mig min sällhet sjunga? —

Intetdera! Hela kvällen,
Hela natten jag väl kunde
Skåda in till eder båda,
Om mig stjernorna det unde.

Men det kunna de ej lida
Att jag ensam allt skall ana,
Vilja ock en stund till eder
Genom klara rutan spana.

En sky.

När säll vid din sida jag sitter
Och gömmer din hand i min
Och skådar i stilla förtjusning
Uti dina ögon in,

Då händer ibland att en skugga
Far öfver min själ i hast;
Då händer ibland att jag skälfver
Af bäfvan ett ögonkast.

En hviskande fråga jag röjer:
Hur länge skall väl ännu
Mig lyckan den sällhet förunna,
Som fyller mitt hjerta nu?

Visa.

Jag eger ej demanters glans
Och icke guldet klara
Och icke perlors rika krans
Och icke ädla stenar.

Jag eger hvad långt mera är
Än guld och ädla stenar:
Jag eger mig en hjertanskär,
För alla mina dagar.

Och finge jag de skatter än,
Som uti verlden finnas,
Jag bytte aldrig med min vän —
Nej, aldrig, aldrig, aldrig!

Trollmakt.

Jag gick där hemma fram och åter
Och läste, läste — vet ej hvad.
Jag satte mig och grep till pennan,
Men skref ej, tror jag, full en rad.

För kvaft, för kvaft det var där inne!
Jag dörrn slog upp — för kvaft ändå!
Jag gick i trägåln ut att andas —
För trångt, för kvaft var där också!

Jag lopp på vägen ned, som slingrad
Igenom äng och åker går. —
Jag tänkte gång på gång att vända,
Men framåt gick alltjemt mitt spår.

Jag tänkte gång på gång att vända,
Men framåt gick alltjemt mitt spår,
Och innan kort var jag vid stigen,
Som till din hvita hydda går.

För sent, för sent var nu att vända!
Förtrollad är han ju, din stig! —
Dit vägen drog, jag maktlös följde
Och står nu, älskade, hos dig.

Elfvalek.

När i kvälls jag från dig vände,
Följde kända stigen åt
Under däldens ljusa björkar
Genom äng i daggens grå̊t,

Såg jag uti månens dager,
Där han ofvan kullen log,
Elfvors ljusa väsen skymta
Öfver äng och fram i skog.

Hvart min väg sig också vände,
Foro de ändå mig kring,
Skalkades i trolska lekar,
Dansade mig rundt omkring. —

Tro ej, älskling, att jag skämtar! —
Mina ljusa drömmar ju
Voro elfvorna rundt om, och
Drottningen bland dem var du.

Spernere vulgus!

Den hela lumpna verlden
Min älskling, ack, hvad bryr den oss! —
Fritt alla sladdertungor
Emot oss kunna bryta loss! — —

De saliga där ofvan
Hvad skulle det dem bry, månn tro,
Om lögn och ondska ville
Här nere rubba deras ro?

Sångmön.

Min älskling, se'n jag lärt dig känna
Och se'n jag lärt att älska dig,
Min sångmö har mig trolös kallat
Och har förtrytsam lemnat mig.

Men aldrig svälde så mitt hjerta
Förut af glädje, sång och vår,
Och aldrig slog jag förr min lyra
Så tjust som nu jag henne slår.

Räkna stjernorna!

Och kunde jag stjernorna räkna,
Som stråla på himmelen blå,
Då kunde jag säga, hur ofta
Jag tänker på dig också.

Och kunde jag tolka den tjusning,
Den svällande tjusning, som
Tycks fylla hvart väsen, då våren
Med ljus och med värma vändt om,

Då kunde jag tolka den tjusning,
Som fyller min själ också
Hvar gång jag, min älskling, dig minnes,
Hvar gång jag dig tänker uppå.

Min älsklings namn.

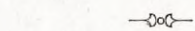

Fjerran fara mina tankar;
Vida svärma de omkring,
Dyka ned i djupsta djupen,
Flyga ofvan stjernors ring,

Gästa polens öde isar,
Ökenhafvets heta sand,
Gästa söderns underbara,
Paradisiskt rika land.

Men min älsklings namn jag nämner —
Och vid dylikt trolldomsord
Samlas de från öster genast
Och från vester, syd och nord.

Söndagsro.

Min älskling, låt ditt öga fly
Kring sjö och lund och äng och by
Och märk den lugna söndagsro,
Som öfverallt det synes bo!

Det yttre sjelft en pregel får
Utaf det lugn, som inom rår,
Och himlens hulda sol ser ned
På nejden i dess fagra fred. —

Så söndagslugnt, min hjertanskär,
Det också i mitt hjerta är.
Mitt yttre sjelft en pregel får
Utaf det lugn, som inom rår.

Och dina ljufva ögons par,
Min älskling, är den sol, som klar
Och strålande och huld ser ned
På mig i ljuf och stilla fred.

En dag.

—oo—

Rönnen stod i snöhvit blomma.
Björken bugade på strand.
Trasten sjöng som aldrig förr, och
Lärkan steg mot himlens land.

Vid min hulda älsklings sida
Svärmade jag dagen lång,
Skådade i hennes ögon,
Hörde hennes friska sång.

Rönnen stod i snöhvit blomma.
Björken bugade vid strand..
Trasten sjöng som aldrig förr, och
Lärkan steg mot himlens land.

Himlen strålade, och nejden
Log som aldrig förr hon gjort,
Och på vingar dagen flydde
Allt för fort — ack, allt för fort!

Godnatt!

Godnatt, min hjertevän, godnatt!
Godnatt, godnatt, min dyra skatt,
Du, mina dagars enda tanke,
Du, mina nätters enda dröm!

Må himlen sända till dig ned
Sin skyddsvakt, som i ljudlös fred
Sig ställer kring ditt hviloläger
Med bredda vingars ljusa värn!

Ett missljud ej ditt öra må,
En skugga ej ditt sinne nå!
Må endast ljusa rosendrömmar
Sig spegla i din ljusa själ! —

Godnatt, mitt lif, mitt andra jag!
Godnatt, godnatt! Tack för i dag!
En kyss likväl, min vän, en enda! —
Och på din hand se'n en också!

Och nu, godnatt, godnatt! Och må — —
Men hvad? — Du flyr? — Ja, väl du må,
Ty annars kunde morgonrodnan
Oss båda finna här ännu.

En lärka.

En lärka, det ville jag vara,
En jublande lärka, som säll
Mot himmelens höjd finge fara
Och sjunga från morgon till kväll.

Då skulle, min älskling, då skulle
Jag sjunga och drilla om dig —
Och menskorna skulle stå fulle
Af undran och lyssna på mig.

Morgonstrålen.

Hvarje morgon sväfvar solens
Rosenröda stråle in
Genom silfverklara rutan
Till den hulda vännen min,

Smyger sakta öfver kudden
Fram till hennes läppars ros,
Stjäl en kyss från deras purpur,
Ilar genast se'n sin kos,

Ilar bort till mig och hastar
Genom klara rutan in,
Ler och väcker mig med kyssen
Från den hulda vännen min.

Mitt namn.

Säg mig, om det icke ljuder
Huldt och ljuft det namn jag bär!
Säg mig, finnas ej musik och
Poesi försmultna där! —

Kan du tveka —? Jag förlåter! — —
Ack, ännu du hört ej har,
När det huldt och älskligt smyger
Öfver hennes läppars par.

I sagans dar.

Tätt utanför älsklingens fönster
Två blommande rosor stå,
Som få emot rutan sig böja
Och skåda dit in också. —

Jag önskar det vore som fordom
I sagornas gyllne dar,
Då, hvad man sig önskade vara,
Man genast på stunden var.

Frågor.

När morgonsolen vaknar,
På dig jag tänker då. —
Min älskling, säg mig, tänker
Du då på mig också?

När kvällen sakta skymmer,
Då längtar jag till dig. —
Min älskling, säg mig, längtar
Du då också till mig?

När natten ljudlös sofver,
Om dig jag drömmer då. —
Min älskling, säg mig, drömmer
Du då om mig också?

Skald!

Kunde jag, min älskling,
Sjunga hvad jag känner,
Kunde hänförd jubla
Som min åtrå bränner,

Tystna skulle alla;
Undra alla skulle
Och på jubelsången
Lyssna häpnadsfulle.

Och med lager skulle
Man min hjessa kransa,
Och på grafven skulle
Man cypresser ansa.

Segrarinna.

Solen steg ur österns skyar
Strålande och härlig opp,
Och kring rymden tusen foglars
Morgonfriska jubel lopp.

Och på daggstänkt äng och kulle
Och på tufva och på stig
Många tusen väna blommors
Böjda hufvu'n höjde sig.

Men min fagra älskling syntes —
Och hvar fogel teg på stund,
Och hvar blomma blygsamt böjde
Sig på höjd, i äng och lund.

Rosor och juveler.

De gamla sagor, hvilka
Som barn jag lyddes på,
Så ofta för mitt minne
Och för min tanke stå.

De äro inga sagor;
Det har jag funnit nu.
De äro sanning bara,
Den rensta sanning ju!

Jag vill, min älskling, endast
Om en dig minna på,
Så skall du genast tydligt
Min mening nog förstå.

Det är om mön, för hvilken
Hvart ord från läppen flöt
I perlor och juveler
Och rosor sig förböt.

Blyga blommor.

Mina sångers blyga blommor,
Budskap af mitt hjertas vår! —
Knappast skall väl någon märka
Edra undangömda spår!

Samma dag, som såg er födas,
Skall er också vissna se.
Tusen andra blommor spira —
Mera fagra äro de.

Och den vår, I hafven bådat,
Skall som I han ock förgås? —
Nej, sig lik skall jemt han stråla
Och af hösten aldrig nås.

Epilog.

De visor, som jag sjungit,
De äro ej af mig,
Fastän de alla klungit,
Min enda vän, om dig.

De blommor, som jag gifvit,
Mitt hjertas vän, åt dig,
Har sjelf jag opp ej drifvit —
De äro ej af mig.

Jag varit lyran bara,
Och du, min älskling, du
Har lockat toners skara
Från hennes strängar ju.

Jag varit ängen bara,
Och du, min älskling, du
Har varit solen klara,
Som väckt dess blommor ju.

SKIFTANDE BLAD.

Lilly.

Och jag är glad, och jag är ung,
Och sorger har jag inga,
Och allt omkring mig manar: Sjung
Som hjertat vill dig tvinga! —
Och nog från morgon och till kväll
Jag sjunger mina visor säll,
Som hjertats toner klinga.

Och rundt omkring är allting ljus
Och glädje för mitt öga,
När solen dör vid fläktens sus,
Och när han nått det höga,
I bleknad höst, i rosig vår,
Då sommarn rik i fägring står,
Då vinterns drifvor snöga.

Och hvart jag än mig vända må,
Jag skådar endast vänner.
Om »ovän» nämns det visst också,
Men ingen än jag känner.
Jag ler mot dem; de le mot mig.
Jag tar dem som de visa sig,
Och intet agg mig bränner.

Man säger, att på hjertat jag
Skall noga taga vara,
Att ingen stjäl det bort en dag --
Det är nu joller bara! — —
Jag fångas ej så lätt, må tro!
Jag är som fogeln fri — jo, jo! —
I luftens rymd, den klara.

Den älskade.

I susande vindar,
Hvad hvisken I om
I grönskande lindar,
Som fläkta rundt om?
I strålar, hvi len I
Så skälmska också?
Hvi spanen, hvi sen I
I ögat mig så? —
Skälmska små,
Veten I det redan då —?

I blommor, som böjen
Er sött mot hvarann,
Hvad är det I röjen,
I sägen hvarann?
I fjärilar väna,
Som fladdren mig kring,
Hvad kunnen I mena?
Det är någonting! —
Fagra små,
Veten I det redan då —?

Och foglar, som sjungen,
Som sjungen så gladt
I rymden, i dungen,
I granskogens natt,
Hur fingen I alla
Så jublande röst
För känslor, som svalla
Med makt i mitt bröst? —
Sälla små,
Veten I det redan då —?

Min ende vän.

—◇◇—

Bäckar sorla, och sjöar bölja.
Skog och lundar i grönt sig hölja.
Lärkan drillar i morgonväkt.
Ungdomsvärma och vårförtjusning
Tolkar böljors och lundars susning,
Tolkar glad hvarje vestanfläkt.

Men mitt hjertas ende vän,
Fjerran, fjerran är han än!

Bygdens svenner och mör sig flocka
Gräs och blommor och löf att plocka,
Binda kransar i vårljus natt.
Alla fröjdas och le och glamma.
Mången ser jag i tjusning stamma
Med sin leende hjerteskatt.

Men mitt hjertas ende vän,
Fjerran, fjerran är han än!

Blad och blommor och kransar vira
De om majstångens smärta spira,
Dansa kring den vid sång och spel.
Ögat lyser, och kinden blossar.
Friskt går dansen med raska gossar.
Lefnadsfröjd fyller hvarje själ.

Men mitt hjertas ende vän,
Fjerran, fjerran är han än!

Flydde blommors och foglars skara,
Flydde våren, den ljusa, klara,
Komme höstens och vinterns tåg,
Skulle vänner mig trolöst svika,
Skulle alla ifrån mig vika —
Fylde glädje likväl min hog,

Om mitt hjertas ende vän
Vore hos sin vän igen.

Vallkullans kvällsvisa.

Solen sjunker bland fagra skyar
Guldröd bakom bergets kam,
Ler mot fredliga, röda byar,
Som bland kullar skymta fram,
Och mig kysser på kinden se'n,
Helsar vänligt: »Godnatt, min vän!»
— Tralla la le ralla! —
»Godnatt, min lilla vän!»

Till vår stuga jag hemåt vänder. —
Kom, små får, och kom, små lam! —
Aftonstjernan sin låga tänder,
Lyser oss i skogen fram. —
Här är stigen. Kom, lam och får!
Hemåt leder oss kvällens spår,
— Tralla la le ralla! —
Den tysta kvällens spår.

Se, där skymtar jag nu vår stuga!
Brasan brinner varm och klar.
Björkens skugghöljda grenar buga
Skyddande kring fönstrens par.
Där är ljufligt och lugnt också.
Lugnare jag väl vet ändå
— Tralla la le ralla! —
Och ljufvare också!

Skynda, att han mig ej får vänta! —
Allra bästa vännen kär,
Snart nog kommer din lilla fänta
Leende som stjernan där! — —
Vid ditt bröst, du min hjertanskär,
Allra lugnast och ljufvast är!
— Tralla la le ralla! —
Ja, ljufvast är det där!

Vallherdens drömmar.

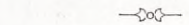

På min mossiga häll jag sitter —
Hjorden betar uti fred —
Lyss till foglarnes jubelkvitter,
Stämmer in och sjunger med,
Sjunger sorglös och glad min sång
Om de kommande dar en gång,
— Tralla la le ralla! —
De glada dar en gång. — —

När en gång jag är stor och starker,
Tar jag yxan med till skog,
Fäller furor och rödjer marker
Och kör sedan med min plog.
Sträfva skall jag båd natt och dag.
Det skall gå, det, med raska tag,
— Tralla la le ralla! —
Med friska, raska tag.

Sedan skall jag en liten stuga,
Täck och prydlig, timra opp
Tätt vid stranden, där björkar buga
Öfver bäcken i dess lopp.
Och en täppa skall däromkring
Slå sin blommande, täcka ring,
— Tralla la le ralla! —
Sin täcka blomsterring.

Och när tjället är bygdt, jag tager
Mig en fager mö också. —
Hela veckan i stugan fager
Skall vårt glada bröllop stå.
Se'n vi lefva i lugn och ro
I vårt trefna, vårt lilla bo,
— Tralla la le ralla! —
Vårt trefna lilla bo.

Aftonfrid.

(Efter Robert Prutz.)

Nu hvilar verlden vida,
Och slut är dagens lopp,
Och gyllne stjernor skrida
På himlahvalfvet opp.
Hvart örat än må akta,
Är allting lungt och tyst.
Blott böljan svallar sakta,
Af aftonglöden kysst.

O älskling, kom och luta
Ditt hufvud mot mig ned,
Och låt ditt bröst sig sluta
Till mitt i ljuflig fred! —
Af stilla tjusning lycker
Mitt öga sakta sig,
När salig jag dig trycker,
Du älskade, till mig.

När huldt din arm du slingar
Kring mig, intill dig böjd,
Liksom en ton förklingar
Min själ i salig fröjd.
Ej himlen eller jorden
Kan mera bjuda mig.
Min hela själ är vorden
Ett väsen blott med dig.

Saknad.

Blomman vissnat, björken gulnat,
Lärkan flytt till söderns land,
Sommarns klara himmel mulnat,
Böljan brusar vildt mot strand,
Solen ej som fordom skiner,
Dagen blir allt mera kort,
Vinden skarpt och kyligt hviner,
Sommarns dagar flyktat bort. --

Som naturen ock mitt hjerta
Dystert är och mörkt och kallt,
Är till brädden fyldt af smärta,
Tärs af saknad öfverallt.
Intet mer kan mig behaga;
Intet mig till hugnad är;
Sucka kan jag blott och klaga:
Älskling, ack, du är ej här!

Änderöster.

(Efter Matthisson.)

O, när i stilla aftontimma
Din tanke till din älskling far
Och du ett bud dig tror förnimma
Från honom, som så kär du har:
Det är min ande, som omkring dig är
Och frid och glädje till ditt hjerta bär.

Och när i månens väna strålar
I drömmar om din vän du går
Och daggen gjuts i blommans skålar
Och vakan sina drillar slår
Och stilla trängtan genom själen drar:
Det är min ande, som omkring dig far.

Och märker du, i salig tjusning
Kringvandrande i minnets land,
En mild och stilla andesusning
Lik vestans kyss på kindens brand:
Det är min andes susning, som du hör,
Min andes hviskning, som ditt hjerta rör.

Och om, då himlens stjernor glimma
Och skåda fridfullt till dig in,
Du hör i nattens tysta timma
En ton förklinga: Evigt din!
Så slumra ljuft! Min andes fläkt det är
Som lugn och glädje till ditt hjerta bär.

Linden.

Så många löf som linden hade,
När grön han stod i sommarns dag,
Så många, många glada stunder
Med hjertevännen egde jag.

Men som de nu, af hösten blekta,
Från alla grenar falla af
Så sjunka mina forna fröjder,
Förblekta alla, i sin graf.

Och arm och öfvergifven står jag
Som nakna linden synes stå
Och ej ha skydd mot storm och vindar,
Som rundt från alla sidor slå.

En gång likväl skall våren komma,
Och linden få sin skrud igen,
Men jag skall aldrig mera njuta
Den fröjd, som flyktat med min vän.

Öfvergifven.

Förr sjöng jag morgon, sjöng jag kväll
Som vårene lärka lilla.
Nu kan jag aldrig mera säll
En enda visa drilla.

Ty kunna ängens blommor gro,
Då ingen sol det finnes?
Och kan väl fröjd i hjertat bo,
Då ingen fröjd det finnes?

Hopplös kärlek.

Vore du så arm ändå
Som i hedens sand ett strå!
Stode du så ensam här
Som en sky på fästet där!

O, bland alla, alla då
Skulle snart du rikast stå
Och i alla, alla se
Endast vänner kring dig le.

Ack, men re'n du eger allt!
Guld och rikdom öfverallt!
Tusen vänner utom mig! —
Ack, hvad kan jag gifva dig?

Karin.

Ditt minne strålar ljust och gladt
Som vårlig solskensdag ännu.
Ditt minne skingrar huldt den natt,
Som ofta rår i hjertat nu.

Ack, dina ögon än jag ser,
Ditt löje, speglande din hog,
Din lock, som föll på axeln ner —
Jag ser dig som jag jemt dig såg!

Ditt minne strålar gladt ännu
Som solig vårdag för min hog,
Och för min själ står huldast du
Bland många flickor, som jag såg.

Vårhelsning till Karin.

Nu komma ljufva dar igen
Med blommor, sol och vår,
Och där du dväljes, längese'n
Väl allt i fägring står.

Där spricka rosorna väl ut
Igen vid fönsterlist,
Och murgrönsblad kring snöhvit knut
Igen sig slinga visst.

Och lärkan sina drillar slår
Högt ofvan sjö och land
I morgonstunden, när du går
Igen till källans rand. —

Med saknad minnes åter jag
Den vår, jag med dig gick,
Fick skåda dina hulda drag,
I själen läsa fick.

Och fast jag aldrig mera får
Dig se, jag himlen ber
Att han dig hjertats ljufva vår
För alltid, alltid ger.

Vid Karins död.

Det kom ett bud, ett sorgebud,
Som hördes stilla klaga
Att det har täckts vår Herre Gud
Att Karin från oss taga.

I dagar har jag tänkt uppå
Hur sällsamt orden lydde,
Kan aldrig, aldrig rätt förstå
Ännu, hvad de mig tydde,

Kan aldrig, aldrig rätt förstå
Att dessa ögon klara,
Som logo och som lyste så,
Nu skulle brustna vara,

Att dessa kinder, denna mund,
Där ungdomshelsa glödde,
Nu bleknat af som rosenlund,
Den vinterstorm förödde,

Att denna välljudsrika röst,
Som tjuste så mitt öra,
Ej mera skall till någons tröst
Sitt välljud låta höra. —

Det bud, som kom, det sorgebud,
Som hördes stilla klaga
Att det har täckts vår Herre Gud
Att Karin från oss taga,

Det har jag tänkt och tänkt uppå,
Ty det så sällsamt lydde,
Och aldrig kan jag rätt förstå,
Hvad dessa ord mig tydde.

Vid Karins bår.

En rosenknopp bland gröna blad
Så älsklig log och fager
I arladaggens perlerad
Mot morgonsolens dager.

För strålens varma moderskyss,
För vestans fläkt, den lena,
Dess oskuldsfägring vaknat nyss
Till fröjder, ljusa, rena.

Såg trädgårdsmästarn nyfödd så
Sin knopp af tjusning bäfva
I morgondagg och sade då:
»Du är för vän att lefva!»

Och tog han så sin rosenknopp
Från lifvets fagra hägring
Uti sin trygga vårdnad opp: —
Nu evig är dess fägring.

Stella.

När ljuset dör och aftonskuggan tränger
Ur hörnets gömma fram med tysta fjät
Och dörrn för vindens kyla väl jag stänger
Och kvällens timmar gå i enslighet,

Jag ofta spör, hvi så jag ensam sitter,
Och minnes ej att du for fjerran hän.
Jag lyss att höra få ditt glada qvitter
Och glömmer att det tystnat längese'n. —

Du ljufva vän, som under kullen döljes,
Hur tomt, hur bittert tomt är nu ej allt!
Den flydda dagen af den nya följes —
Men lika ödsligt, lika tomt och kallt! — —

En skär linnæa, dold i skogens gömma,
O hemmets glädje, sörjda mö, du var.
Som hon om oskuld blott du syntes drömma,
Och hennes oskuld du i hjertat bar.

En solskensstråle lik du var, som sprider
Sitt ljus, sin värme, där det förr var kallt,
Som, fast ej rum den tar, när bort den skrider,
Likväl med saknad sökes öfverallt. — —

Men bör jag väl af fåfäng saknad kväljas? —
Ej kunde englars syster, huld och vän,
Bland jordens frost och dimmor länge dväljas,
Och därför gick du glad mot hemmet hän.

Men där du nu i snöhvit fägring träder
För tronen fram vid lyrors lena ljud,
Med sakta rörda läppar fall där neder
Och bed att snart mig hemtar dödens bud!

Vid vårbäcken.

Han sorlar fram så frisk och sval
Bland nyutsprucken björk och al
Och gyllne vifvor, sippor blå
Med arladagg och solsken på.

Jag dröjer morgon, dröjer kväll
Bland strandens blommor sorgset säll
Och blandar mina tårars fall
Med bäckens friska böljesvall.

Jag mins min vän. — Så glad hon var,
Så yr och frisk i unga dar,
Så sorglöst lekfull i sin hog
Som bäckens svala, unga våg.

Och hennes läppars joller se'n!
Dess klang var frisk och silfverren
Som bäckens sorl, när fram han far
Utöfver kiselstenar klar.

Och öfverallt, där fram hon skred,
Ett vårligt solljus huldt sig spred,
Och blomster af en himmelsk vår
Upprunno rundt i hennes spår.

Men bäckens sorl har tonat hän,
Och sol och sippor bleknat re'n. —
Knappt vårens första dag var flydd,
Förrn hennes graf med blom stod prydd.

Elins minne.

Ur det förgångnas skymning ser
Jag stundom skymta fram
En stjerna, som emot mig ler
Så blid, så hugnesam.
Se'n andra slocknat, ännu kvar
Den stjernan strålar huld och klar,
Och Elins minne är
Den stjernan mellan molnen där.

Hon var min vän i flydda år,
Mitt hjertas hulda vän.
Hon var så ljuf som tidig vår,
Då allting knoppas än.
Hon var så vän, som blomman skär.
Hon var så glad som lärkan är,
Och när hon älskligt log,
Hon allas hjertan till sig drog. —

Än fröjdas hon, min vän, och ler,
Men nu med englarne.
Jag åter sällan, sällan mer
Som fordom synes le. —
Då endast, när en ensam stund
Jag spanar öfver minnets rund
Och stjernans löje ser,
Af ljuflig fröjd jag åter ler.

STRÖDDA DIKTER.

Natur och kärlek.

Skådande uti hvarandras ögon,
Sutto hand i hand vi två i kvällen.

Solens sista strålar fagert lyste
Mellan trädens löf, och sädesaxen
Stodo vajande för vestans fläktar.
Ängar doftade, och silfverbäckar
Flöto sakta sorlande emellan
Björkars hvita stammar invid stranden.
Allt af fägring log, och öfver nejden

Bredde sig en ljuf och fridfull stillhet. —
Solen sjönk, och kvällens lätta slöja
Svallande sig bredde öfver jorden.
Snart steg månen upp på mörkblå himmel
Och sitt trolska ljus bland lundens skuggor,
Lundens löf och hvita stammar spridde. —

Sällhet, sällhet tycktes allting andas:
Daggens perla, blommans rika dofter,
Syrsans ljud och näktergalens toner. —
Men kring våra sinnen låg ett skimmer,
Mera tjusande än månens strålar,
Och ur våra ögon log en sällhet,
O, långt större än uti naturen!

Kärlekens harmoni.

(Efter Körner.)

Öfvervältigad af sömnen,
Låg jag i det mörka gräset.
Phoebus nalkades i drömmen,
Bärande den vigda lyran.
Kring den höga gudapannan
Svallade hans gyllne lockar,
Och med blicken vänd mot höjden
Grep han djerft i lyrans strängar.

Himmelskt ljufva harmonier
Fylde mina druckna sinnen,
Och det var, som om hans toner
Genom mina lemmar flutit.

Men med ens sig sångarn höjde
Ur min låga dal mot himlens
Eviga och klara stjernor.
Fjerran, ständigt mera fjerran
Hördes gudalyrans toner,
Tills de slutligen förklingat
I den ändlöst vida rymden —
Och jag vaknade ur drömmen.

Sångens genljud likväl icke
I mitt hjerta än förtonat,
Och jag fattade min lyra
Att i hennes strängar gjuta
Gudasångens ljufva eko. —

Ack, förgäfves! Ack, förgäfves!
Ingen af min lyras strängar
Stämde med den gudavigdes! —
Djupt det grep mitt arma hjerta.
Krossad lyran låg, och dystert
Stirrade jag ut i rymden.

Men med ens ur mina drömmar
Väcktes jag af ljufva kyssar.
Tyst min älskade sig smugit
Fram att molnens skuggor skingra,
Dem hon på min panna skådat.
Ack, och snart i hennes armar,
Snart i hennes ljufva sköte
Kände annat lif jag saligt
Genom mina lemmar strömma.
Ack, och snart mitt druckna hjerta
Fyldes af vår kärleks ljufva
Harmoni långt mera heligt
Än af lyrans gudatoner.

Vinter ännu.

Liflös hela nejden blundar
Än så långt som ögat når.
Drifvan sig kring kullen rundar.
Skogen tyst och snöhöljd står.
Hvita ängar, hvita lundar,
Hvitt, så långt som ögat går!
Frusna källor, frusna sjöar,
Tysta stränder, tysta öar!

Men en gång skall våren kalla
Allt till sig ur dvalans blund.
Då skall lefnadslust det svalla
Uti sjö, i skog och lund.
Öfverallt skall jubel skalla
Morgonstund och aftonstund.
Allt, hvad vintersnö förvarat,
Skall ur graf stå upp förklaradt. —

Väna nejd i vinterdrifva,
Ack, min älskling liknar du.
Ingen hjertats vår fått lifva
Hennes fagra drag ännu.
Men när lif han sist fått gifva
Åt den själ, som sofver nu —
O, hur skall ej hennes fägring
Stråla lik en magisk hägring!

Julgranen.

Hur vän och ljus han strålar,
Hur öfverfull och rik,
En brud bland frida tärnor
Och ljus och blommor lik! —

Men hör, hvad sakta susning
Bland grenar fram det drar!
Och se, hvad trolska bilder
Bland tända ljus det far!

Och var det icke, såsom
Helt nyss vid trädets stam
Små barnaögon klara
Jag såge titta fram?

Jo, se, där le de åter,
Fast nu i granens midt! —
Hvems är, du väna väsen,
Det hulda ögat ditt? —

»Jag är din barndomsengel,
Du gubbe grå, som far
Bland väna, ljusa minnen
Från flydda barndomsdar.»

Rosor och törnen.

Flickan gick bland fagra trän
I den gröna lunden,
Var så ung och glad och vän,
Vän i aftonstunden.

Kom så jägarn dit också
Med sin fogelsnara,
Sade: »Följ till bäcken blå,
Bäcken spegelklara!

»Rosor fins det där vid strand,
Rosor, o, så rara,
Och i bäckens hvita sand
Perlor, o, så klara!» —

Följde så de två hvarann
Dit, där bäck hörs klinga. —
Jägarn tusen rosor fann.
Hon fann inga, inga,

Smög, då nästa dag upprann,
Ensam vid den klara,
Törnen, bara törnen fann,
Tårar, tårar bara.

Liljan.

Du lilja hvit på enslig stig,
Hvi hölja klara tårar dig
Hvar rosig morgonstund,
Hvar gyllne aftonstund? —

Ack, tärnan går i dalen ned
Och gråter tyst vid liljeled
Hvar rosig morgonstund,
Hvar gyllne aftonstund.

Och morgonstund och aftonstund
Hon klagar: »Lilja hvit i lund,
O, vore jag ännu
Så hvit, så hvit som du!»

Tåren.

—oo—

En ros såg rik jag stråla
I solig morgonstund.
Nyss sprucken ut, hon spridde
Sin ljufva doft i lund.

Kom nästa dag att skåda
Min väna ros igen,
Men, o — förvissnad låg hon
I mullen längese'n.

En silfvertår sågs darra
På bleknad purpurgrund. —
Den grät en himlens engel
I nattens tysta stund.

Rosengården.

—o0o—

En rosengård så rik och vän
Och blomstrande jag eger,
Dit ofta glad jag ilar hän
I mulna vinterdagar.

Där dofta rosor rundt omkring;
Där drilla lärkor glada;
Där dansa yra fjärlar kring,
Fast vinterdagar mulna.

Där är så ljuft och gladt också,
Och där är alltid solljus,
Och där är alltid himlen blå,
Fast vinterdagar mulna.

Du ljufva *hem,* du rosengård,
Må frisk du alltid grönska
Och blomstra under englars vård
I mulna vinterdagar!

Farfars älskling.

Hon är så älsklig; hon är så fager;
Hon är så ljuf, liten Anna min
Med kindens blommor och ögats dager
Och glädjens solsken i barnsligt sinn.

Hon är min fridfulla aftonstjerna,
Som ler från oskuldens himmel ner.
Dess hulda strålar jag ser jag så gerna;
Jag ser så gerna hur glad hon ler.

Hon är en trippande liten ärla
På mammas sandade trädgårdsgång,
En vårlig lärka, en glad, som serla
Och arla drillar sin jubelsång. —

Min lilla ängel, lek du och dansa
Och le som förr lika glad ännu
Och dina lockar med blommor kransa,
Och tralla än dina visor du!

Och jollra sedan i farfars sköte
Och smek hans kinder och kyss hans hand! —
Snart ler hans öga dig ej till möte,
Men ser dig likväl från himlens land.

Flydda tider.

—◇◇—

Syster, mins du flydda tider? —
Inga sorger, inga strider!
Vår och solsken öfverallt,
Växte drifvan eller smalt!

Mins du syskonringens nöjen,
Näpna spratt och friska löjen,
Faders hägn och moders vård
Öfver hem och öfver gård?

Mins du hemmets kära hydda,
Kvistarne med rosor prydda,
Rutan, som bland löfven log,
Kysst af solen, förrn hon dog?

Bakom stugan furulunden,
Gökens rop i morgonstunden,
Trastens varma, rika sång,
O, vid solens nedergång?

Väplingströdda lilla ängen,
Björken med dess ljusa hängen,
Bäcken under aspens loft,
Balsampoppelns rika doft?

Stigen under lundens grenar,
Grottans mossomlupna stenar,
Källans blomsterprydda våg,
Där sin fägring månen såg?

Kullen, spejande kring runden,
Kyrkan mot den mörka grunden,
Hemmets torfva nedanför
Och Guds himmel ofvanför? —

Ack, hur lyckliga vi voro! —
O, men huru snart de foro,
Dessa ljusa barndomsdar! — —
Nu är endast minnet kvar!

Tiggarflickan.

När ensam jag går uti skymmande kväll
Och stjernorna lysa på himmelens pell,
Då tänker jag så:
O, vor' jag ändå
En stjerna på himmel blå!

Då egde jag fränder i hundradetal;
Då egde jag vänner i tusendetal.
Kanhända att då
Mig skulle också
En blick uti vänskap nå!

Sjömannen.

Friska, vårliga vindar brusa
Härligt i fladdrande segel och tåg.
Lösta, skvalpande böljor sig krusa.
Mäktigt dess sånger
Mana min hog.

Lossad min drake
Vaggar från stranden
Bort till de fjerran
Leende landen.

Seglen, de svälla.
Tågen, de susa.
Vindarne sjunga.
Böljorna brusa. —

Vilda, stormande känslor bölja
Rusigt igenom mitt svällande bröst.
Härligt ändlösa hafsstråten följa!
Härligt att lyss till
Hafsstormars röst!

Elsas sång.

O, vore jag en engel där
I himlens ljusa salar,
Hur ofta glad jag dvaldes här
I jordens mörka dalar!

Från himlens prakt och majestät
Jag sväfvade hit neder
Och styrde mina lätta fjät,
I arma, o, till eder!

Till enkan, som vid grafven böjd
I bittra tårar flöte,
Jag hviskade om himlars fröjd
Och sälla andars möte.

Jag stege genom nödens dörr
Till arma små som lida
Och födde jubel, där det förr
Var endast kval och kvida.

Jag smöge sakta, sakta dit,
Där split och oro vore:
För fredens dufva, blid och hvit,
Nog onda andar fore.

Till plågans bädd jag stege fram
Att feberns hetta stilla,
Att söfva litet offerlam
Till ro från verldens villa. —

O, vore jag en engel där
I himlens ljusa salar,
Hur ofta glad jag dvaldes här
I jordens mörka dalar!

Jag skulle söfva kval och ve
Och hjelpa och hugsvala
Och kraft och mod och vilja ge
Och fred och ro intala

Och, se'n jag himlens gåfvor redt
Ibland de armas skara,
Med lof från hjelpta vidt och bredt
Till himlen åter fara!

Kyrkoklockorna.

Vid kyrkoklockornas dofva sång,
Som vida kring nejden går,
En död det bäres till graf så trång
Liksom det bars i går,
Liksom i morgon det skall också. —
Hör kyrkoklockorna i det blå!

Hör deras dallrande böneljud,
Som stiga i rymden blå,
Som höjas, höjas, tills Herren Gud
I himlen de hunnit nå:
»I grafvens gömma gif ro, o, gif!
På domedagen gif nåd, o, gif!»

Till de döde.

(Efter Staffeldt.)

Sofven lugnt i helig fred!
Blommor sig kring grafven slinga.
Liten trast i lind hörs klinga.
Månen skådar vänligt ned. —
Sofven lugnt i helig fred!

Sofven lugnt i helig fred!
Blomstren vissna. Löfven falla.
Höstens stormar menskan kalla
Till den sista hvilan ned. —
Sofven lugnt i helig fred!

Sofven lugnt i helig fred!
Allt, som öfver er ses bölja,
Tida eller sent skall följa,
I den sista hvilan ned. —
Sofven lugnt i helig fred!

Vinter.

De säga att mitt sinne är
Så kyligt som en vinteris,
Så likt en vinterdrifvas snö,
Och ha nog rätt uppå sitt vis,

Men tänka heller aldrig på
Att under is och drifvor det
En vår af fägring och af ljus
Kan ligga dold i enslighet

Och att för några strålars glöd
All is och snö kan smälta re'n
Och tusen fagra blommor stå
I fägring upp vid solens sken.

Lördagskväll.

Ljufva, länge bidda frid
Efter arbetsveckans id,
Hvilken njutning du mig är!
Hvilken tjusning du mig bär! —

Glömma mödor, slit och bråk,
Lägga bort allt hvardagsstråk,
Vagga lugn i själen in,
Gjuta lif i domnadt sinn!

Tälja lugn hvart pendelslag,
Tänka trygg på morgondag,
Då en stilla sabbatsro
Tar i själens djup sitt bo!

Minnas att en gång till sist
Lifvets hvardagsäflan visst
Bytes i en evig ro
I de sällas ljusa bo! — —

Ljufva, länge bidda frid
Efter arbetsveckans id,
Hvilken njutning du mig är!
Hvilken tjusning du mig bär!

I juletid.

—◇◇—

Å, låt i helig juletid
För fattiga och små
Din port sig öppna bred och vid,
Ditt hjerta likaså!

Och är du rik på timligt godt,
Så gif med villig hand!
Gif rikligt ut af hvad du fått,
Ej endast några grand!

Och eger du ej öfverflöd,
Så har du väl ändå
Till öfverlopps en beta bröd,
Vid brasan rum också.

Och mins den gamla sagan om
Den gästen, som man fick,
Som var en stafkarl, när han kom,
En engel, när han gick!

Vid nyåret.

Välkommet var, du nya år,
Som träder i det flyddas spår,
Fast ej jag vet, hvad med du bär,
Om glädje eller sorg det är!

Om sorg, om glädje? — Båda två
Helt visst, helt visst det vara må.
Men lika fullt jag helsar dig:
Välkommet, nya år, till mig!

Och sorg och fröjd du gifva må!
Men gif, o, gif därtill också
Att, hur sig länkar än min gång,
Så sorg som glädje varda sång!

All verldens gång.

Att firas och rosas af alla,
När framgången ler en emot,
Och skåda dem ned för en falla
I mullen att kyssa ens fot:
Det är nu all verldens gång!

Att svikas af vänner och glömmas,
När motgångar drabba och brist,
Att klandras och hjertlöst fördömas
Och finna sig ensam till sist:
Det är nu all verldens gång!

Hvad skäl har då jag väl att klaga,
Att fälla en känslosam tår? —
Tre skoflar med mylla skall bota
Mitt hjertas förblödande sår:
Det är nu all verldens gång!

Kom, minne!

De fara som böljorna fara
I fradgande elf ut i haf —
De blekna som blommornas skara,
De fröjder, som lyckan mig gaf!

Kom, minne, kom, trofasta minne,
Du enda jag än eger kvar!
Kom, trösta mitt sörjande sinne
I långa och mulnande dar!

Sparfven.

En sparf ser på grenen jag gunga,
Och grenen har icke ett blad,
Men alltid jag hör honom sjunga
Så lycklig ändå och så glad.

Han kvittrar, när aftonen nalkas,
När morgonen strålar i ljus,
När vestan med rosorna skalkas,
När nordan far fram i sitt brus.

Han kvittrar i vårliga stunder;
Han kvittrar i vintriga dar —
När sång fyller dalar och lunder,
När icke en lärka fins kvar. — —

Du lilla, dig vare jag lika
Och sjunge i fröjd och i kval
Och sjunge, om vänner mig svika,
Om vänner jag får utan tal!

Vid klockringningen.

Öfver nejderna, som drömma
Ljufliga i söndagsro,
Klockors helga samljud strömma
Klart från höjdens ljusa bo,
Dit i högtidsskrudar går
Mången stilla skara
Att med tacksam fröjd förfara
Himlens vida kärleksspår.

Hör, hur ljufliga de sjunga,
Klockorna från tempelhöjd!
Känn, hur himlafromt de gunga
Själen in i barnafröjd! —
O, I flydda, fromma dar,
Då dit upp jag vände
Späda fjät och böner sände
Upp till barnens hulda far!

O, hvad ljusa bilder sväfva
Rundt om mig från dessa år!
O, hvad väna väsen lefva
Upp ifrån min lefnads vår!
Minnen, länge glömda, er
Känner jag nu åter
Och af ljuflig saknad gråter
Och af himmelsk hugnad ler. — —

Helgonfrid från barndomsåren,
Flydd för mannaålderns strid,
Med din gloria silfverhåren
Än en gång du kröne blid,
Då vid klockors helga ljud
Jag till templet vänder
Åter att med knäppta händer
Barnasäll lofsäga Gud!

Lyran.

Ej himlen gaf åt en och hvar
En lyra, gyllene och klar,
Hvars vigda strängars tjusningsröst
Ett genljud får i hvarje bröst.

Men hvar och en fick nog af Gud
Ändå en lyra, fast dess ljud
Man kanske allt för sällan hör
För lifvets missljud utanför.

Men då du första gången låg
Vid Herrans bord med menlös hog,
Då hörde du din lyra nog,
Hur högt och rent och klart hon slog.

Och när du solen sjunka såg
En vårlig kväll i hafvets våg,
Och när i månens silfverljus
Du lyddes tjust till bäckens brus,

Och när så säll som aldrig än
Din första kyss du gaf din vän,
Och när du stod vid alltarrand
Med brudens hand uti din hand,

Och när din mor från jorden gick,
Och när ditt första barn du fick,
Och när det återtogs af Gud —
Du säkert hörde lyrans ljud.

Ja, säkert mången, mången gång
Du skulle höra hennes sång,
Om icke lifvets orosskrän
Förtoge klangen, ljuf och vän.

Men när dit upp af dödens bud
Du kallats — lyrans hvarje ljud
Skall sammangjuta sig uti
En oupplöslig harmoni.

Skalden på sjukbädden.

Snart kanske till mig länder
Den mörka dödens bud,
Som blosset nedåt vänder
Och kväfver sångens ljud. —

Och tungt det visst kan vara
I grafven bäddas ner,
Då morgonsolen klara
Kring vårens kullar ler.

Och tungt det visst kan vara
Att lyran krossad få,
Förrn alla sångers skara
På den man hunnit slå.

Men nöjd förvandlingsstunden
Jag vänta vill ändå
Och nöjd i morgonstunden
I grafvens sköte gå

Och tro att allt, som finnes
Af ljust och fagert här,
I mångfald måtto vinnes
I andra lifvet där

Och att för mina sånger
En lyra ny jag får,
Hvars välljud många gånger
Den brustnas öfvergår.

När får jag ro?

Hvad trycker, hvad kväljer mitt ängslade bröst?
Hvi klappar mitt hjerta så fort?
Hvad vill denna hemliga, jägtande röst,
Som ofta inom mig jag sport?
Hvi finner jag ej någon tröst, någon frid?
När skall han väl komma, den lyckliga tid,
Då hjertat får åter sin ro?

När finner min spanande ande det ord,
Som tydning på allt skall mig ge? —
Ack, fåfängt det sökes härnere på jord,
Där ständigt blott tvifvel sig te!
Ej finner jag svaret, så länge jag går
I skuggornas dal, och ej läkes mitt sår,
Förrn döden min fackla har släckt.

Men då, då skall slöjan försvinna med ens,
Som höljt i sin skymning min själ,
Och sanningen sprida sitt ljus utan gräns
Och skingra de villande fel.
Då skall denna längtan en gång fyllas opp
Och lycka och glädje och lugn och hopp
Intaga min jublande själ.

Vid en studentfest.

Om lifvet som ofta de pläga
Att trötta och klagande säga
En färd genom öknen är,
Så är dock en sanning tillika,
Att många och leende rika
Oaser det finnes där,

Att stunder af lycka man äger,
Af lycka, som fyllest uppväger
De sorger som hjertat när,
Af lycka, hvars minne i tider,
Som mulna, bland dimmorna sprider
En ljusning, en mild och skär. —

Ja, se våra bröder de unga,
Som hördes så jublande sjunga
Helt nyss om »studentens dag»!
I hjertat, hvad svällande tjusning!
I ögat, hvad leende ljusning!
Hvad lycka i hvarje drag!

De känna ej till någon öken!
De känna ej dimmor och töcken,
Ej sorger och mödor nu!
En strålande lustgård är verlden,
Och gladt genom lifvet går färden
På sprickande rosor ju!

Och framtiden, o, hur han strålar
I solljus och bilderna målar
Af lycka och himmelsk fröjd
Och skyndar att heligt dem svära
Med framgång och seger och ära
Ledsaga till ärans höjd!

Och motstånd och hinder — hur alla
Som Jerikos torn skola falla
För glädje och jubelsång!
Och segern — hur lätt skall han vinnas!
Och målet — hur lätt skall det hinnas
Med ens uti några språng! — —

Så framtidens bilder sig måla
I färger, som skimra och stråla,
Förtjusande deras syn.
Men vresigt den mulne hörs säga:
»Hvad kunna för värde de äga?
De födas och dö i skyn.

»De äro ju hägringar bara
I molnen, där bort hon ses fara,
Gudinnan, på lyckans hjul.
Och irrljus är stjernan som prålar,
Och mylla är guldet som strålar,
Och slottet är murket skjul.» — —

Ja, väl kunna sanning de vara,
De vresiga orden — men bara
För odogans fege son,
Ty honom hon lockar och dårar
Och hånar hans böner och tårar
Och flyr honom sist ifrån.

Men den, som ur striden ej viker,
I vilja, i allvar ej sviker,
Men kämpar med redligt sinn,
Ej honom skall nyckfullt hon svinga
Sig undan. Han skall henne tvinga
Och viga vid sig som sin. —

För honom vi derför må tömma
Vår skål och för allt, han må drömma
Om framtidens gyllne mål —
För segrarnes lager i knoppning,
För hvarje hans lyckas förhoppning —
För honom, för honom vår skål!

Min barndomstro.

(Till —.)

En gång jag i barndomens oskuldsdar
På trohet och vänskap trodde.
Jag trodde de ord, man på tungan bar,
Tillika i hjertat bodde.
Jag trodde det löje ur ögat log
Sitt ljus och sin värma från själen tog.

Jag trodde att alla så varmt som jag
För godhet och sanning brunno,
Att alla som jag uti dygdens lag
Sin glädje och heder funno.
Jag trodde att verlden just denna var,
Hvars bild i min menlösa själ jag bar. — —

Du rosiga dröm uti barndomsdar,
Du luftiga, lätta hägring!
Din tjusning, hur snart han förgången var!
Förbleknad hur snart din fägring! —
Hur snart fann jag verlden en annan var
Än den, hvilkens bild i min själ jag bar!

Ack, kyla mitt glödande hjerta fann,
Där kärlek det sökte finna.
Och tomhet och falskhet och lögn det vann,
Där vänskap det trott sig vinna,
Och hånande löjen, då ögats tår
Flöt bittert för svidande hjertats sår.

Men snart var förfrusen mitt ögas tår,
Och själen var höljd i töcken,
Och tröstlös och ensam jag gick mitt spår
Liksom i en öde öken
Och trodde på intet af allt, hvad jag
Tillförene trott på i barndomsdag.

Men när jag rundt om mig såg allt så armt,
Då kom du som från det höga
Och tryckte så trofast min hand och varmt
Och såg i mitt mulna öga
Och göt i mitt hjerta din vänskaps glöd
Och väckte min själ ur dess dvalas död.

Knapt tordes den vänliga röst jag tro,
Jag hörde mitt öra smeka.
Men såg jag ditt ärliga öga — o,
Då kunde jag mer ej tveka.
Då tänkte jag åter på barndomsdar,
Då solljus och lycka rundtom mig var!

Och nu, o, nu kännes af fröjd igen
Mitt hjerta föryngradt sjuda,
Och nu bör vid tanken på dig, min vän,
Jag jublande toner ljuda.
Nu har jag fått åter min barnatro,
Och nu skall han jemt i mitt hjerta bo!

Finkens visa.

Du lilla fink, som sitter
På mossig ås och grå,
Hvem lyss väl till ditt kvitter,
När vårens lärkor slå? —
När vårens lärkor slå,
Hvem märker att du sitter
Och spelar ensam då? — —

»Min visa vill jag kvittra,
Fast alla lärkor slå,
Ty alla böljor glittra,
Och himlen är så blå! —
När himlen är så blå,
Vill jag min visa kvittra,
Fast ingen lyssnar på.

Men leds du vid mitt kvitter
Och mina visor små,
Ej längre här jag sitter;
Jag flyger fjerran då. —
Jag flyger fjerran då,
Men på min visas kvitter
Jag spela vill ändå.»

Pris:

häftad..... 2.75
clothb. med guldsnitt..... 4.00